νὰ καταστήσουμε τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἄξια τῶν προγόνων των!

Τὰ λόγια τοῦ Ναπολέοντος συγκίνησαν τὸ Δῆμο, ὁ ὁποῖος ἀπάντησε λακωνικά:

— Στρατηγέ, δέχομαι τὴν ἐντολή!

Τότε ἡ τελειωτικὴ συνέντευξις ἀνεβλήθη γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι.

* * *

Τὴν ἑπομένη, κατὰ τὴν ὡρισμένη ὥρα, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις βρέθηκε πάλι μπροστὰ στὸν ἀρχιστράτηγο. Ὁ Βοναπάρτης τοῦ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις γιὰ τὴν τότε κατάστασι τῆς Ἑλλάδος, γιὰ τὴ γλῶσσα, τὰ ἔθιμά της κλπ. Εἶχε μάλιστα ξετυλίξει ἕνα χάρτη τῆς Ἑλλάδος καί, κυττάζοντάς τον, ἄκουγε τὶς πληροφορίες τοῦ σοφοῦ Ἕλληνος:

Πρὶν χωρισθοῦν, ὁ Ναπολέων ἔδωσε στὸ Δῆμο 5.000 φράγκα, τὸν ἐφωδίασε μὲ τὸ κατάλληλο ἔγγραφο ἀποστολῆς καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησε, εὐχηθεὶς καλὴν ἐπιτυχίαν. Μετὰ τέσσερες ἡμέρες, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις καὶ οἱ σύντροφοί του εὑρίσκοντο στὴν Ἀγκῶνα, καὶ μετὰ μιὰ ἑβδομάδα στὴν Κέρκυρα, ὅπου ὁ Γάλλος ἀντιναύαρχος Μπρὺὲ εἶχε τὴ διαταγὴ νὰ τοὺς προμηθεύση μιὰ κορβέττα καὶ ὅλα τ' ἀναγκαῖα γιὰ τὸ ταξεῖδι τους στὴ Μάνη.

* * *

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε μέρες οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτοὶ τοῦ Ναπολέοντος ἔφτασαν στὸ Ἀηξοῦρι τῆς Κεφαλληνίας, εὑρισκόμενο στὴν εἴσοδο μεγαλοπρεποῦς κόλπου. Ἀντικρὺ εἶνε τὸ Ἀργοστόλι, ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ πλοῖο τῶν Ἀργοναυτῶν, ποὺ ἄραξαν στὸ νησί...

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες οἱ κάτοικοι ἐπανηγύριζαν τὴν ἀπελευθέρωσί τους ἀπὸ τὴν Ἐνετικὴ σκλαβιά καὶ οἱ Ἕλληνες περιηγηταὶ παρευρέθησαν στὴν ἑορτὴ τῆς φυτεύσεως τοῦ δέντρου τῆς Ἐλευθερίας. Στὴ μέση τῆς πλατείας τῆς πόλεως, οἱ Ἕλληνες εἶδαν τὴν ἐξέδρα γιὰ τὶς δημόσιες ἀρχές, καὶ στὶς τέσσερες πλευρές της τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφὴ Ἰταλιστί:

Εἰς τοὺς Γάλλους ἐκδικητὰς
τῆς ἀνθρωπότητος
Ἡ Κεφαλληνία εὐγνωμονοῦσα.

Μετὰ τὸ φύτεμα τοῦ συμβολικοῦ δέντρου τῆς Ἐλευθερίας, οἱ προϋχοντες καὶ οἱ εὐγενεῖς τοῦ νησιοῦ ἄναψαν μιὰ μεγάλη φωτιὰ κι' ἔρριξαν μέσα σ' αὐτὴ τοὺς βενετσιάνικους τίτλους, τὰ παράσημα, τὶς στολές, τὶς μακρυὲς περροῦκες τους, καθετί ποὺ τοὺς θύμιζε τὴ μισητὴ τυραννία τῶν Ἐνετῶν.

Ἀπὸ κεῖ, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις καὶ οἱ σύντροφοί του, κατέπλευσαν στὴ Ζάκυνθο, ὅπου ἐπέδωσαν τὰ συστατικὰ γράμματα τοῦ Βοναπάρτη στὸ Γάλλο στρατηγὸ Τζεντίλλι, προσωρινῶς διαμένοντα στὴ Ζάκυνθο. «*Οἱ Ζακυνθινοὶ λιγώτερο φιλελεύθεροι*»—γράφει ὁ Δῆμος Στεφανόπολις—*μὴ συμπαθοῦντες τοὺς Γάλλους, δὲν εἶδαν μὲ καλὸ μάτι τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Βοναπάρτη*». Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν λοιπὸν τὴν καταστροφή τους, διέδωσαν ὅτι ὁ Δῆμος Στεφανόπολις καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἐντολὴ νὰ ἐπαναστατήσουν τὴν Πελοπόννησο. Παρὰ λίγο λοιπὸν οἱ περιηγηταί μας νὰ πάθουν στὴ Ζάκυνθο ὅ,τι ἔπαθαν στὴ Λεζίνα, ἂν οἱ συνωμόται δὲν ἐφοβοῦντο τὸ Γάλλο στρατηγό. Ἐν τούτοις οἱ μισόγαλλοι Ζακυνθινοὶ ἔστειλαν κρυφὰ γράμμα στὸν ἐν Τριπόλει Πασσᾶ τῆς Πελοποννήσου, πληροφοροῦντες αὐτὸν περὶ τῆς προσεχοῦς ἀφίξεως τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς.

Τὰ πάντα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι, ὅταν ἔξαφνα ὁ Δῆμος Στεφανόπολις πληροφορεῖται ὅτι ὁ Μπέης τῆς Μάνης—πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Βοναπάρτη—εἶχε παυθεῖ ἀπὸ τὴν Πύλη καὶ ὅτι ὁ νέος Μπέης μισοῦσε τρομερὰ τὸ Ναπολέοντα. Ἂν οἱ ἀπεσταλμένοι του λοιπὸν ἔπεφταν στὰ χέρια τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ τῶν Μανιατῶν ἡ τύχη τους θὰ ἦταν ἀμφίβολη. Ἐν τούτοις, ὁ Δῆμος Στεφανόπολις δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ταξεῖδι του...

Στὸ ἀκόλουθο φύλλο θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξιστόρησι τῶν νέων περιπετειῶν τῶν Ἑλλήνων περιηγητῶν.

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

Εἶνε μεγάλο δυστύχημα τὸ νὰ μὴν ἔχη κανεὶς ἀρκετὸ πνεῦμα γιὰ νὰ μιλῆ καλὰ ἢ ἀρκετὴ φρόνησι γιὰ νὰ σωπαίνη.

— Ἂν ἐξετάσετε μὲ προσοχὴ ποιοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐπαινέσουν κανένα, ποὺ πάντοτε κακολογοῦν καὶ ποὺ δὲν ἀρέσκονται σὲ τίποτε, θὰ ἰδῆτε ὅτι πρόκειται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶνε κακοὶ καὶ μοχθηροί.

— Τὸ σκῶμμα πολλὲς φορὲς σημαίνει ἔνδεια πνεύματος.

— Δὲν μπορεῖ νἆναι κανεὶς δίκαιος, ἂν δὲν εἶνε φιλάνθρωπος.

— Ἡ μοναξιὰ εἶνε γιὰ τὸ πνεῦμα ὅ,τι καὶ ἡ δίαιτα γιὰ τὸ σῶμα.

Η ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΠΩΣ ΔΥΟ ΣΚΥΛΟΙ ΕΣΩΣΑΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΤΟΥΣ

Ὁ πανδοχεὺς καὶ οἱ σκύλοι του. Ἐνῶ ἔκοβε ξύλα.... Πῶς τὸν σκέπασε τὸ χιόνι. Ἡ νοημοσύνη τῶν δυὸ πιστῶν ζώων. Μιὰ ἰλιγγιώδης πορεία. Στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου των. Μετὰ ἑπτὰ ὧρες. Ἡ σωτηρία τοῦ πανδοχέως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Καὶ ἄλλοτε ἔχουμε γράψει γιὰ τὴ νοημοσύνη πολλῶν ζώων, ἰδίως δὲ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν αὐτοθυσία τῶν σκύλων, τῶν πιστῶν αὐτῶν ζώων ποὺ ἔχουν σώσει μὲ τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ μὲ τὴν ἀποφασιστικότητά τους τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων. Τὸ κατωτέρω περιστατικό, τὸ ὁποῖο συνέβη πρὸ καιροῦ σὲ μιὰ Ἐλβετικὴ πολίχνη, ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώση μ' ἕνα ἀκόμη παράδειγμα τὰ παραπάνω.

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς χανιοῦ βγῆκε μιὰ μέρα χειμωνιάτικη γιὰ νὰ κόψη ξύλα συνοδευόμενος ἀπὸ τὰ δυὸ πιστὰ σκυλιά του, μὲ τὰ ὁποῖα ζοῦσε ἀχώριστος κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες στὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο μέρος. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος μαντρόσκυλος, τὸ δὲ ἄλλο ἕνα μικρὸ σκυλάκι, ἐξυπνότατο καὶ εὐκίνητο.

Ἐπειδὴ τὸ χιόνι ἐμπόδιζε τὸν πανδοχέα νὰ προχωρήση στὸ δάσος ἀποφάσισε νὰ κόψη ὅ,τι ξύλα βρίσκονταν κοντὰ στὸ πανδοχεῖο του. Ἐνῶ ὅμως ἐργαζόταν κοντὰ στὸν τοῖχο τοῦ πανδοχείου του, ἔξαφνα τὸ παχὺ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ ποὺ σκέπαζε τὴ σκεπὴ τοῦ χανιοῦ του κατρακύλησε, ἔπεσε ἀπάνω του καὶ τὸν ἐσκέπασε ὥς τοὺς ὤμους, ἀφήνοντας ἔξω μονάχα τὸ κεφάλι του.

Τὸ χιόνι λόγῳ τοῦ μεγάλου ψύχους πάγωσε ἀμέσως καὶ ἔγινε τόσο βαρύ, ὥστε ὁ ἄτυχὴς πανδοχεὺς δὲν μποροῦσε νὰ κουνήση οὔτε τὰ χέρια οὔτε τὰ πόδια του.

Τὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα ἀντελήφθησαν ἀμέσως τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ κύριός των, ἐπλησίασαν καὶ προσπάθησαν νὰ ξύσουν μὲ τὰ νύχια τους τὸ χιόνι γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ κόποι τους πήγαιναν χαμένοι, κυτταχτῆκαν ἐρωτηματικὰ κι' ἔξαφνα, σὰν νὰ τοὺς ἦρθε κάποια αἰφνιδία ἔμπνευσις, ἔσπευσαν πρὸς τὰ βάθη τῆς κοιλάδος μὲ ταχύτητα βέλους.

Τὰ δυὸ ἔξυπνα ζῶα ἤξεραν ὅτι ἐκεῖ πέρα κατοικοῦσε ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου τους καὶ πήγαιναν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν κάνουν νὰ καταλάβη τὴ δεινὴ θέσι τοῦ πανδοχέως καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τρέξη πρὸς βοήθειά του. Ἔτρεχαν λοιπὸν σὰν δαιμονισμένα ἀπάνω στὸ πυκνὸ χιόνι καὶ ἔφτασαν τέλος στὸ τέρμα τῆς πορείας των, μόλις ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἐνῶ ἕνας πεζοπόρος μὲ κανονικὸ βάδισμα θὰ χρειαζόταν τοὐλάχιστο τέσσερες ὧρες.

Ὅταν ἔφτασαν ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου των ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν, νὰ σκούζουν καὶ νὰ οὐρλιάζουν. Ἐπὶ τέλους οἱ ἔνοικοι ἄνοιξαν τὴν πόρτα καὶ βρεθῆκαν μπρὸς στὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα ἦσαν μουσκεμμένα ἀπ' τὸν ἱδρῶτα καὶ ἄχνιζαν.

Τοὺς φώναξαν τότε νὰ μποῦν μέσα, μὰ ἐκεῖνα ἐξακολουθοῦσαν νὰ γαυγίζουν ἀρνούμενα νὰ ὑπακούσουν. Τοὺς προσέφεραν κατόπιν τροφή, νομίζοντας πὼς θὰ πεινοῦν, ἀλλὰ ἐκεῖνα δὲν θέλησαν νὰ τὴν ἐγγίσουν.

Τότε οἱ καλοὶ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν. Σὲ λίγο μιὰ φρίκτη ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ τους. Μήπως εἶχε συμβεῖ κανένα δυστύχημα στὸν ἀδελφό τους, ἐκεῖ ἀπάνω στὸ χάνι;

Χωρὶς ν' ἀργοπορήσουν περισσότερο ντυθῆκαν, κάλεσαν σὲ βοήθεια τοὺς γειτόνους των καὶ ἀναχώρησαν ἐφωδιασμένοι μὲ τσαπιὰ καὶ μὲ φτυάρια, προπορευομένων πάντοτε τῶν σκύλων.

Τώρα ὅμως τὰ πιστὰ ζῶα δὲν οὐρλιαζαν ὅπως πρὶν θρηνητικά, ἀλλὰ ἐγαύγιζαν ἐνθαρρυντικὰ καὶ σχεδὸν εὐχαριστημένα.

Ἐφτὰ ὁλόκληρες ὧρες χρειαστῆκαν οἱ χωρικοὶ γιὰ νὰ πᾶνε στὸ χάνι. Ὅταν φτάσαν ἐκεῖ, εἶχε νυχτώσει πειά. Τὰ σκυλιὰ ὅμως δὲν ἐπερίμεναν τοὺς ἄλλους, μὰ προχωρῆσαν καὶ βρεθῆκαν ἐκεῖ πιὸ πρωτήτερα.

Ὁ πανδοχεύς, φυλακισμένος πάντα μέσα στὸ χιόνι, εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνη ἀπὸ ψῦξι. Τὰ σκυλιά, μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ἀνέβηκαν στὸ ὕψος τῆς χιονοστιβάδος κι' ἄρχισαν νὰ γλύφουν τὸ πρόσωπό του, ζητῶντας νὰ τὸν ζεστάνουν.

Σὲ λίγο ἔφτασαν ἐκεῖ καὶ οἱ χωρικοὶ καὶ ἐξέθαψαν τὸν δυστυχισμένο πανδοχέα, ὁ ὁποῖος ἦταν σχεδὸν μισοπαγωμένος, κι' ὁ ὁποῖος σώθηκε χάρις στὶς περιποιήσεις τῶν συγγενῶν του καὶ πρωτίστως στὴ νοημοσύνη τῶν πιστῶν σκύλων του...